

Sygn. akt IX Ca 415/18 upr.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 kwietnia 2018 r.

Sąd Okręgowy w Olsztynie IX Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący: SSO Beata Grzybek

po rozpoznaniu w dniu 11 kwietnia 2018 r. w Olsztynie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą we W.

przeciwko A. F.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda od wyroku Sądu Rejonowego w Olsztynie I Wydziału Cywilnego z dnia 11 grudnia 2017 r., sygn. akt I C 3711/17 upr.

oddala apelację.

SSO Beata Grzybek

Sygn. akt IX Ca 415/18 upr.

UZASADNIENIE

Powód K. Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty we W. wniósł o zasądzenie od pozwanego A. F. kwoty 1.631,16 zł z ustawowymi odsetkami od kwoty 808,53 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty i od kwoty 720 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztami procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazał, że nabył od pierwotnego wierzyciela pozwanego - (...) spółki z o. o. (...) Spółka jawna we W. - wierzytelność wynikającą z udzielonej pożyczki. Pożyczka nie została spłacona, została wypowiedziana i postawiona w stan natychmiastowej wykonalności.

Pozwany nie zajął stanowiska w sprawie pomimo prawidłowego zawiadomienia o rozprawie.

Wyrokiem zaocznym z dnia 11 grudnia 2017 r., Sąd Rejonowy w Olsztynie oddalił powództwo.

Sąd Rejonowy ustalił, że w dniu 29 października 2015r. (...) Sp. z o.o. Sms Kredyt Sp. j. z siedziba we W. zawarła z powodem umowę sekurytyzacyjną, przedmiotem sprzedaży której były bliżej nieokreślone wierzytelności przysługujące sprzedającemu. W dniu 31 lipca 2017 r. powód wystawił Wyciąg z Ksiąg Funduszu, z którego wynika, że pozwany posiada zobowiązanie wobec powoda z tytułu pożyczki nr (...) z dnia 13 maja 2015 r. w wysokości 1.631,16 zł.

Sąd Rejonowy wskazał, że powód nie udowodnił, aby przysługiwało mu wobec pozwanego jakiekolwiek roszczenie. Z umowy cesji nie wynika, że jej przedmiot stanowiły wierzytelności przysługujące pierwotnemu wierzycielowi wobec pozwanego. Dowodem na wskazaną okoliczność, nie jest wyciąg z ksiąg rachunkowych powoda, który stanowi jedynie

dokument prywatny. Ponadto umowa pożyczki łącząca pozwanego z pierwotnym wierzycielem, nie została prawidłowo poświadczona za zgodność z oryginałem przez zawodowego pełnomocnika powoda. Z przedstawionych względów, roszczenie powoda zostało oddalone jako nieudowodnione.

Apelację od powyższego wyroku złożył powód, zaskarżając rozstrzygnięcie Sądu I instancji w całości.

Powód zarzucił zaskarżonemu orzeczeniu naruszenie następujących przepisów prawa procesowego i materialnego:

1. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez pominięcie faktów istotnych dla rozstrzygnięcia sporu, a to: okoliczności wynikających z treści zawartej na piśmie umowy pożyczki w zakresie ustalenia warunków związanych z całkowitą kwotą pożyczki oraz całkowitym kosztem pożyczki, a także pozostałymi jej warunkami, zawartej umowy cesji oraz wszelkich dokumentów do niej dołączonych,
2. art. 232 k.p.c. poprzez naruszenie zasady kontradiktoryjności,
3. art. 339 § 2 k.p.c. poprzez odmowę przyznania za prawdziwe twierdzeń powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie oraz pismach procesowych powoda, a także poprzez nieuzasadnione uznanie, że twierdzenia powoda o okolicznościach faktycznych budzą uzasadnione wątpliwości, podczas gdy z treści tego przepisu wynika domniemanie prawdziwości twierdzeń powoda o okolicznościach faktycznych, które może być obalone jeżeli okoliczności te budzą uzasadnione wątpliwości,
4. art. 6 k.c. poprzez uznanie, iż przedstawione dowody są niewystarczające do zasadzenia roszczenia zgodne z żądaniem pozwu.

Mając powyższe zarzuty na uwadze, powód wniósł o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zasądzenie roszczenia na rzecz powoda zgodnie z żądaniem pozwu,
2. ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji, w celu przeprowadzenia w całości postępowania dowodowego,
3. zasądzenie zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest bezzasadna.

Sprawa toczyła się w postępowaniu uproszczonym, dlatego uzasadnienie Sądu Okręgowego ma formę wynikającą z treści art. 505¹³ § 2 k.p.c.

Zgodnie z art. 378 § 1 k.p.c. sąd drugiej instancji rozpoznaje sprawę w granicach apelacji, pod uwagę biorąc z urzędu nieważność postępowania.

W postępowaniu uproszczonym apelacja została ukształtowana w sposób istotnie odbiegający od ujęcia zawartego w przepisanych ogólnych o apelacji. Zgodnie z art. 505⁹ § 2 k.p.c. apelację można oprzeć na zarzutach naruszenia prawa materialnego przez jego błędną wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie oraz naruszenie prawa procesowego mogącego mieć wpływ na treść orzeczenia. Konsekwencją tego jest związanie sądu odwoławczego sformułowanymi w apelacji zarzutami apelacyjnymi. Wyznaczają one zakres rozpoznania sprawy na skutek apelacji.

W postępowaniu uproszczonym znacznie zacieśnione zostały także kompetencje sądu II instancji w zakresie prowadzenia postępowania dowodowego. W zasadzie poza wyjątkiem przypadków oparcia apelacji na późniejszym wykryciu okoliczności faktycznych lub środków dowodowych, których strona nie mogła skorzystać w postępowaniu

przed sądem I instancji, ograniczają się one do prowadzenia dowodów z dokumentów (art. 505¹¹ k.p.c., postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 kwietnia 2015r. III CZ 15/15, Lex nr 1682212).

Oznacza to, że Sąd odwoławczy w postępowaniu uproszczonym jest jedynie sądem prawa, o ile nie zachodzi przypadek z art. 505¹¹ § 2 k.p.c.

Na wstępie należy zaznaczyć, że Sąd Rejonowy dokonał prawidłowej oceny zebranego w sprawie materiału i wywiódł słuszne wnioski, które legły u podstaw zaskarżonego orzeczenia.

Sąd odwoławczy uznaje za trafny także wywód prawny dokonany przez Sąd I instancji, zaś zarzuty apelacyjne dotyczące naruszenia prawa procesowego i materialnego Sąd Okręgowy uznał za niezasadne.

Powód stawiając zarzuty naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. polemizuje z ustaleniami faktycznymi. W postępowaniu uproszczonym z uwagi na ograniczenia kognicji Sądu odwoławczego oraz katalog zarzutów apelacyjnych, niedopuszczalne są zarzuty, które dotyczą ustalenia faktów lub oceny dowodów, zwłaszcza, że nie przedstawiono żadnych okoliczności i dowodów, których istnienie wykryto dopiero po wydaniu zaskarżonego orzeczenia (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 stycznia 2010 r. II PK 178/09 Lex nr 577829, Komentarz do art. 505⁹ kpc pod red. Marszałkowska-Krześ 2015 wyd. 13, publik. Legalis, Komentarz KPC, t. II pod red. Piasecki 2014 wyd. 6, J. Jaśkiewicz, Apelacja w postępowaniu uproszczonym, PS 2003, Nr 10, s. 73; zob. także M Michalska-Marciniak, Zasada instancyjności w postępowaniu cywilnym, Warszawa 2013, s. 332, M. Manowska, Postępowania odrębne, s. 323).

W tym miejscu wyjaśnić należy, że - wbrew twierdzeniom apelacji - sama bierność strony pozwanej, nie zwalnia powoda z dowodzenia, a tym samym zarzut naruszenia art. 339 § 2 k.p.c. jest bezzasadny.

Sąd jest zobligowany do uznania twierdzeń powoda przy beczynności pozwanego jedynie w przypadku braku wątpliwości co do zasadności pozwu. W art. 339 § 2 k.p.c. nie chodzi o prawne domniemanie prawdziwości twierdzeń powoda. W omawianym przypadku sąd ocenia, czy okoliczności podane w pozwie nie budzą uzasadnionych wątpliwości albo nie zostały przytoczone w celu obejścia prawa. Przyjęcie za prawdziwe twierdzeń powoda dotyczy wyłącznie okoliczności faktycznych i nie zwalnia sądu orzekającego od obowiązku rozważenia, czy oświadczenia te uzasadniają należycie i w całości żądania pozwu i czy uwzględnienie tych żądań nie narusza obowiązujących przepisów. Wprowadzone przez przepis art. 339 § 2 k.p.c. swoiste domniemanie zgodności twierdzeń powoda z rzeczywistym stanem rzeczy nie zwalnia powoda od przytoczenia faktów, które są niezbędne do dokonania subsumcji materialnoprawnej, stanowiącej faktyczną i materialnoprawną podstawę wyroku. Sąd obowiązany jest bowiem - nawet przy uznaniu twierdzeń powoda za prawdziwe - dokonać prawidłowej oceny zasadności żądania pozwu opartego na tych twierdzeniach, z punktu widzenia prawa materialnego. Stanowisko takie nie budzi wątpliwości w nauce prawa, znalazło także wyraz w orzecznictwie Sądu Najwyższego (wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 15 września 1967 r. - III CRN 175/97, OSNCP 1968, nr 8-9, poz. 142, z dnia 31 marca 1999 r., I CKU 176/97, Prok.i Pr.-wkł. 1999/9/30).

Zatem brak dowodów dla przytoczenia faktów, uniemożliwiał ich weryfikację pod kątem słuszności z przepisami prawa materialnego. Inaczej mówiąc, nie było możliwe zastosowanie art. 339 § 2 k.p.c., jeżeli nie przedstawiono żadnych dowodów, które nie budziłyby wątpliwości Sądu.

W niniejszej sprawie, już pobieżna lektura dokumentów załączonych do akt sprawy, wzbudza uzasadnione wątpliwości co do wysokości roszczenia dochodzonego pozwem.

Powód domaga się od pozwanego zapłaty kwoty 1.631,16 zł. Z uzasadnienia pozwu wynika, że na przedmiotową kwotę składa się: 803,53 zł z tytułu kapitału przekazanego pozwanemu na podstawie umowy pożyczki, 23,71 zł z tytułu odsetek umownych, 33,92 zł z tytułu odsetek za opóźnienie, 720 zł z tytułu opłaty operacyjnej, a także 45 zł z tytułu kosztów windykacyjnych.

Z załącznika do umowy cesji wynika natomiast, że powód nabył wobec pozwanego wierzytelność w kwocie 2.541,61 zł.

Tymczasem z wezwania do zapłaty datowanego na 27 stycznia 2017 r. wynika, że stan zadłużenia pozwanego na dzień wysłania pisma wynosił 563,98 zł (k. 37). Natomiast w wezwaniu do zapłaty z dnia 15 maja 2017 r., stan zadłużenia powoda został już określony na kwotę 1.614,22 zł (k. 38).

Zatem dokumenty przedłożone przez stronę powodową, pozostają we wzajemnej sprzeczności, odnośnie wysokości zobowiązania pozwanego.

Powyższe uniemożliwiło zastosowanie domniemania wynikającego z przepisu art. 339 § 2 k.p.c.

Niemniej jednak wskazać należy, że Sąd Okręgowy podziela wątpliwości Sądu I instancji, odnośnie nabycia wiarygodności względem pozwanego na podstawie umowy sekurytyzacyjnej z dnia 29 października 2015 r.

W przedmiotowej umowie wskazano, że powód nabywa portfel wiarygodności szczegółowo określony w wykazie wiarygodności, który stanowi Załącznik nr 1 do umowy (§ 2 ust. 1 umowy).

Z powyższego wynika, że Załącznik nr. 1 nie jest integralną częścią umowy, a tym samym powinien zostać podpisany przez strony. Tymczasem dokument załączony przez powoda nie zawiera takich podpisów, a tym samym nie można go powiązać w żaden sposób z umową z dnia 29 października 2015 r.

Na końcu wskazać należy, że zarówno przepis art. 6 k.c., jak i art. 232 zd. 1 k.p.c. jest adresowany do stron, nie do sądu. To strony, bowiem obowiązane są przedstawiać dowody. Sąd nie jest władny tego obowiązku wymuszać, ani - poza zupełnie wyjątkowymi sytuacjami - zastępować stron w jego wypełnieniu (na podstawie art. 232 zd. 2 k.p.c.). Tymczasem podstawa naruszenia przepisów postępowania, mogących mieć istotny wpływ na treść wyroku, odnosi się do uchybień procesowych sądu, a nie stron. Nie może, więc stanowić jej uzasadnienia przepis, którego sąd nie może naruszyć.

Mając powyższe na uwadze, Sąd odwoławczy oddalił apelację powoda na podstawie art. 385 k.p.c.

Sąd Okręgowy rozpoznał sprawę na posiedzeniu niejawnym w oparciu o art. 505¹⁰ § 2 k.p.c.

Sąd odwoławczy nie orzekł o kosztach postępowania apelacyjnego, gdyż strona skarżąca przegrała proces, a strona wygrywająca ten spór nie wniosła o zasądzenie tych kosztów.

Beata Grzybek